

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 31 sierpnia 2020 r.

Pozycja 246

POSTANOWIENIE

z dnia 3 czerwca 2020 r.

Sygn. akt Ts 10/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych – przewodniczący
Piotr Pszczółkowski – sprawozdawca
Rafał Wojciechowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia pełnomocnika M.J. na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 23 października 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej,

po s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE:

1. W skardze konstytucyjnej, sporządzonej przez radcę prawnego i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 16 stycznia 2019 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący), zarzucił niezgodność:

- a) art. 425 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.; dalej: k.p.k.) w zakresie, „w jakim uznaje on iż orzeczeniem sądu I instancji jest postanowienie oskarżyciela publicznego”,
- b) art. 426 § 1 k.p.k. w zakresie, „w jakim sąd rozpoznający po raz pierwszy środek odwoławczy od orzeczenia oskarżyciela publicznego jest sądem odwoławczym II instancji”

z art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 176 ust. 1 w związku z art. 2, art. 176 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 oraz art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Postanowieniem z 23 października 2019 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. W uzasadnieniu powyższego postanowienia stwierdzono, że zakwestionowane przepisy nie były podstawą wskazanych przez skarżącego orzeczeń.

3. W piśmie procesowym sporządzonym przez radcę prawnego i wniesionym do Trybunału Konstytucyjnego 6 listopada 2019 r. (data nadania), skarżący złożył zażalenie na powyższe postanowienie.

Skarżący zarzucił, że Trybunał błędnie uznał, iż art. 425 § 1 oraz art. 426 § 1 k.p.k. nie były podstawą wydania wskazanych przez niego rozstrzygnięć.

W ocenie skarżącego Trybunał pominął ponadto fakt, że na podstawie powyższego orzeczenia skarżący wniósł skargę konstytucyjną, która została zarejestrowana pod sygn. Ts 192/17. Skardze tej postanowieniem z 5 listopada 2018 r., ze względu na niewyczerpanie drogi prawnej, odmówiono nadania dalszego biegu. Niemniej – jak podniósł skarżący – Trybunał w przedmiotowej sprawie nie miał wątpliwości co do tego, że zakwestionowane przepisy były podstawą wskazanych przez niego rozstrzygnięć.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym, badając w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdzono istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Skarżący nie sformułował zarzutów, których uwzględnienie mogłoby pociągnąć za sobą zmianę zaskarżonego postanowienia.

3. Odnosząc się zatem do zarzutu skarżącego, iż Trybunał błędnie uznał, że art. 425 § 1 oraz art. 426 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.; dalej: k.p.k.) nie były podstawą wydania wskazanych przez niego rozstrzygnięć, Trybunał stwierdza, że jest on bezzasadny.

W rozpatrywanej sprawie jako orzeczenia odpowiednie do wniesienia skargi konstytucyjnej, skarżący wskazał dwa pisma Sądu Okręgowego w K. z 19 grudnia 2018 r. (sygn. akt [...] oraz [...]), informujące go o dołączeniu jego pism do akt poszczególnych spraw bez nadawania im dalszego biegu. W pismach tych skarżący domagał się rozpoznania wniesionych wcześniej i pozostawionych już w aktach sprawy zażaleń na postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 28 czerwca 2017 r. (sygn. akt [...]) oraz z 2 sierpnia 2017 r. (sygn. akt [...]).

Trybunał w zakwestionowanym postanowieniu słusznie uznał, że przedmiotem orzekania przez sąd w powyższych sprawach było uznanie bezprzedmiotowości skargi na przewlekłość postępowania, a nie rozstrzyganie o odmowie przyjęcia środka zaskarżenia na postanowienie wydane w następstwie zażalenia na umorzenie przez organ postępowania przygotowawczego.

W związku z powoływanym przez skarżącego postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z 5 listopada 2018 r. (sygn. Ts 192/17, OTK ZU B/2019, poz. 26), należy zauważyć, że – wbrew temu co twierdzi skarżący – Trybunał stwierdził, że ani art. 425 § 1, ani art. 426 § 1 k.p.k. – nie stanowiły podstawy wydanych wobec skarżącego orzeczeń.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.